

Anul XV, Nr. 376

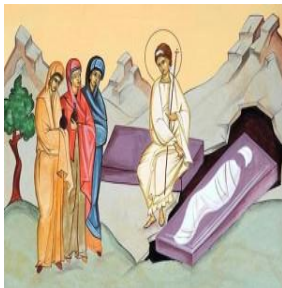
8 mai 2022

Duminica a III-a după Paști
- a mironosiștelor -

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -
ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

ICOANA ȘI EVANGHELIA DUMINICII A III-A DUPĂ PAȘTI

2022 - „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului“ și „Anul comemorativ al sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț“

„În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sftenic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că Iisus a murit așa curând și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Deci, aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Atunci Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus. Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis-de-dimineată, în ziua cea dintâi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus vouă. Și, ieșind, au fugit de la mormânt, căci erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau“.

(Marcu XV, 43-47; XVI, 1-8)

SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG ȘI LOCUL OPEREI SALE ÎN TRADIȚIA ORTODOXĂ

„Intrând deci unde aveam obiceiul să mă rog și începând Sfinte Dumnezeule, aducându-mi aminte de cuvintele Sfântului, am fost mișcat până într-atât spre lacrimi și spre dor dumnezeiesc, încât nu pot să înfățișez prin cuvânt bucuria și plăcerea ce mi s-au făcut atunci. Căci de îndată căzând cu fața la pământ, iată că o lumină multă a strălucit spiritual peste mine luându-mi la ea mintea întreagă împreună cu sufletul, astfel încât neașteptatul minunii m-a umplut de uimire și am ajuns ca într-o ieșire din mine însumi. Dar nu numai aceasta, ci am uitat și locul în care stăteam și cine eram și unde eram... căci fie în trup, fie în afară de trup vorbeam cu lumina aceea, lucru pe care îl știe acea lumină care a risipit toată ceața din sufletul meu și a depărtat de la mine toată materia groasă și povara sufletului pe care o aduseră în mădularele mele lânzezeala și ațipeala. Fiindcă toate simțirile minții și ale sufletului s-au alipit numai de acea negrăită bucurie a luminii“ (Sfântul Simeon Noul Teolog, Cateheza 16, Ed. Deisis, Sibiu, 2003, pp. 190-191).

Între opera simeoniană și Tradiția ortodoxă a existat o unitate fundamentală, pornind de la analiza atitudinii simeoniene față de Sfânta Scriptură, cultul liturgic, a legăturii sale cu monahismul studit și a apartenenței generale a acestuia la tradiția patristică a Răsăritului ortodox. Mai mulți cercetători au observat că polemica purtată de Sfântul Simeon Noul Teolog cu contemporanii săi privea de fiecare dată chestiuni cruciale ale tradiției creștine, precum adevărata teologie și sfințenie, pocăința și vederea lui Dumnezeu ca lumină, mântuire și îndumnezeirea omului și că, în toate aceste problematici, Sfântul Simeon a îmbrățișat viziunea tradițională și a denunțat falsificarea tradiției. Așadar, Sfântul Simeon ar putea fi considerat un teolog „conservator“ care, cu siguranță, nu urmărea să devină un inovator sau reformator al tradiției. În același timp, învățătura sa a iscat controverse aprinse încă din timpul vieții sale, iar activitatea lui a fost cel puțin o dată condamnată public de Sinodul din Constantinopol, fapt care a condus la cel de-al doilea și ultimul său exil din capitală.

Sfântul Simeon a fost persecutat pentru următoarele trăsături ale teologiei și practicii sale: cinstirea lui Simeon Evlaviosul și a învățăturii sale despre nepătimire și sfințenia dobândită în timpul vieții pământești, îndemnul de a căuta viața mistică și experiența conștientă a harului Duhului Sfânt, doctrina despre îndumnezeire, învățătura lui despre vederea lui Dumnezeu ca lumină și împărtășirea de ea, stăruința asupra necesității pocăinței și a împlinirii poruncilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, mentalitatea „creștinului de

duminică“ se opunea maximalismului unui monah, a cărui aspirație către fidelitatea absolută față de idealul viețuirii evanghelice era privită cu nedumerire, dar și ostilitate.

Sfântul Simeon a fost prigonit de contemporani pentru acest maximalism, la fel cum Sfinții Ioan Gură de Aur și Teodor Studitul au fost persecutați pentru radicalismul lor moral, iar mulți alți Părinți ai Bisericii pentru atitudinea lor intransigentă față de erezii. Teologia simeoniană este înrădăcinată în Tradiția ortodoxă, iar în mod special învățătura Sfântului Părinte corespunde cu gândirea Sfântului Grigorie de Nazianz și temele ascetice sunt fidele spiritualității Sfântului Ioan Scărarul. Pe de altă parte, Sfântul Simeon adoptă toate ideile antropologice importante ale Părinților Bisericii, dar mai ales cele ale Sfântului Maxim Mărturisitorul și ale Sfântului Grigorie de Nyssa.

Putem afirma că idealul „viețuirii după Evanghelie“ era un „cantus firmus“ al întregii teologii patristice și că Sfântul Simeon repeta în epoca sa și pentru folosul duhovnicesc al ucenicilor săi ceea ce Părinții capadocieni predicaseră de-a lungul secolelor. Subliniem faptul că mistica Sfântului Simeon face parte din experiența mistică a Bisericii Ortodoxe și că același tip de experiență a fost impulsul care a dus la dezvoltarea Teologiei ortodoxe.

După o cercetare atentă a operei simeoniene, se evidențiază faptul că Sfântul Simeon îi menționează pe Sfinții Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur, printre alte surse ale sale. El face referire și la învățătura Sfântului Ioan Scărarul despre pocăință. Concepția simeoniană despre lacrimi pare extrem de apropiată de cea a Sfântului Isaac Sirul, care vorbește, de asemenea, despre plânsul permanent și atribuie lacrimilor un loc foarte important în învățătura sa ascetică. În ceea ce privește vederea Luminii, Sfântul Simeon a fost primul autor bizantin care a accentuat atât de mult această temă, dezbătută în literatura patristică răsăriteană cu mult timp înainte de el. Începând cu secolul al IV-lea, izvoarele monahale ne oferă numeroase exemple de astfel de comentarii, ceea ce reprezintă un indiciu clar al faptului că vederea Luminii a fost o experiență împărtășită de multe generații de monahi și asceți. Sfinții Părinți capadocieni, așa cum sublinia Mitropolitul rus Hilarion Alfeyev, „au fost autori cu învățături apropiate de cea a Sfântului Simeon Noul Teolog. Nici unul dintre aceștia nu a creat o concepție amplă despre vederea luminii dumnezeiești, nici unul nu vorbește atât de des și cu atâta precizie despre această vedere, așa cum o face Sfântul Simeon, ci mai degrabă ocazional, aluzie la această experiență. Cu toate acestea, este evident că, atunci când se referă la lumina dumnezeiască, ei vorbesc despre același tip de experiență ca

și Sfântul Simeon“ (Hilarion Alfeyev, Sfântul Simeon Noul Teolog și tradiția ortodoxă, Ed. Sofia, București, 2010, p. 276).

Ceea ce îl deosebește pe Sfântul Simeon de majoritatea Părinților Bisericii este abordarea autobiografică a temelor mistice, în special deschiderea manifestată în descrierea viziunilor luminii divine. Toate elementele învățaturii simeoniene sunt tradiționale, însă accentuarea anumitor teme este de o factură cu totul personală. Contemporanii Sfântului Simeon nu erau cu totul nedreți când susțineau că nici unul dintre Părinții dinaintea Sfântului Simeon nu vorbiseră atât de explicit despre ei înșiși și despre experiența lor personală. Mai mult, dintre autorii de literatură ascetică, Sfântul Simeon este primul care a subliniat rolul central pe care îl are Euharistia pe drumul duhovnicesc către unirea desăvârșită cu Hristos Cel înviat.

Teologia mistică simeoniană este în perfect acord cu cea a Părinților Bisericii Răsăritene precedenți și cu cei care l-au urmat. Cu toate acestea, el este unul dintre cei mai mistici scriitori pe care i-a cunoscut vreodată tradiția creștină. Pentru că misticismul veritabil nu poate exista în afara tradiției, adevăratul om mistic nu este cel care pune experiența lui personală deasupra tradiției, ci, dimpotrivă, este cel a cărui experiență se află în acord cu trăirea Bisericii și a celor mai de seamă reprezentanți ai ei.

Rolul istoric al Sfântului Simeon în Biserică a fost acela de apărător al tradiției și de restaurator al idealului viețuirii evanghelice. În fiecare epocă apar sau, mai bine spus, sunt dăruți Bisericii persoane mistice, pentru a-și transmite moștenirea contemporanilor și generațiilor următoare, menținând necurmat lanțul de aur al sfințeniei“.

(Pr. Dr. Florin Ionică, Ziarul Lumina, 5 Mai 2022)

Vă invităm duminică, 5 iunie 2022, în Duminica Părinților și a copiilor la un concert de Picesne ortodoxe susținut de doamna Iustina Lucia Munteanu, profesor la Liceul de Arte *Dimitrie Cuclin*.

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro